

בית משפט השלום ירושלים
א 19788/97
עטיה נ. אוחיון
תאריך פתיחה: 27/10/97

בית משפט השלום בירושלים

סדר דין: רגיל

בעניין: _____ עטיה
ת.ז. _____
משכונת אל קובניה
מזרח ירושלים

ע"י ב"כ עוה"ד הישאם שבאיטה ו/או
האלה ח'ורי ו/או אליהו אברם
מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובעים

נ ג ד

1. _____ אוחיון
ת.ז. _____

2. _____ קריספין
מ.א. _____

אשר כתובתם למסירת כתבי בית דין היא
משטרת ישראל, המטה הארצי, ירושלים

3. מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
רח' הנרייטה סולד 1
תל אביב
טל': 03-6970222; פקס: 03-6918541

הנתבעים

מהות התביעה: נזקי גוף

סכום התביעה: 41,000 ש"ח

כתב תביעה

1. התובע הינו תושב מזרח ירושלים, יליד שנת 1961. מזה מספר שנים, לרבות בתקופה הרלבנטית לכתב התביעה, התובע סובל מהתמכרות קשה לחומר מדלל צבע מסוג טינר (להלן: "טינר").
2. הנתבעים 1 ו-2 היו בתקופה הרלבנטית לעובדות התביעה שוטרי משמר הגבול במשטרת ישראל (להלן: "הנתבעים").
3. נתבעת 3 הינה והיתה בתקופה הרלבנטית לעובדות התביעה אחראית על פעולותיהם של נתבעים 1 ו-2 (להלן: "נתבעת 3").
4. בתאריך 4.12.92, בשעות הצהריים, עבד התובע בעבודות סבלות שונות בשוק במחנה יהודה (להלן: "השוק"). באותו יום, הנתבעים סיירו באזור בהיותם מופקדים על שמירת הסדר הציבורי בשוק.
5. בסביבות השעה 12:00 בצהריים, התנפל נתבע 1 על התובע, היכה אותו, כבל את ידיו באזיקים, וערך מיד חיפוש על גופו. במהלך החיפוש נמצא ברשות התובע בקבוק טינר.
6. התובע נלקח על ידי הנתבעים לתחנת המשטרה. נתבע 1 קשר את התובע למעקה תחנת המשטרה.
7. התובע, בהיותו קשור, ביקש מהנתבעים כי ישפכו מקצת מחומר הטינר שנמצא בבקבוק על שרוול סדרו כדי שישאף אותו.
8. ואכן, נתבע 1 שפך טינר על שרוול סודרו של התובע. יצוין, כי הנתבעים ליוו את מעשיהם בצחקוקים והתייחסו למצבו של התובע בלגלוג וברוח משועשעת. בעקבות זאת, לאחר ששאף התובע מהטינר והחל למלמל ולזמזם, נדרש מיד על ידי נתבע 1 לשתוק, שאם לא כן איים נתבע 1 כי יצית אותו.
9. מיד לאחר מכן, נטל הנתבע 1 מצית מחברו, נתבע 2, והצית את גב כף ידו הימנית של התובע, המוכתמת בטינר, שהינו כידוע חומר דליק במיוחד המתלקח מיד.
10. כתוצאה מכך, נתלקחה כף ידו הימנית של התובע ונכווטה.
11. התובע נלקח על ידי שוטרים אחרים בתחנת המשטרה בשוק לבית חולים שערי צדק בירושלים. בבית החולים אובחנה בכף ידו של התובע כווייה בדרגה 2. מצ"ב אישור חדר מיון כנספת א' לכתב התביעה וכחלק בלתי נפרד ממנו.

12. למחרת, הגיש התובע תלונה ביחידה לתלונות הציבור של משמר הגבול בירושלים.

13. בעקבות הגשת התלונה, נתבע 1 הועמד לדין פלילי והורשע בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות באש שיש בו לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה לפי סעיף 338(3) לחוק העונשין התשל"ז-1977 ובעבירת הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק.

כבוד השופט הגדיר בגזר דינו את מעשיו של נתבע 1 "איוולת ורשעות" וכן ציין בין היתר:

"המעשים האמורים שבוצעו ע"י שוטר כלפי עצור כבול וחסר ישע - שאך בנס לא נסתיימו באסון - מעוררים חלחלה ופלצות" (עמ' 4-5 לגזר הדין).

מצ"ב צילום הכרעת הדין וגזר הדין כנספת ב' לכתב התביעה וחלק בלתי נפרד ממנו.

14. בנוסף, נתבע 2 הועמד לדין משמעתי והורשע בהתנהגות שאינה הולמת, שימוש לרעה בכח, ומסירת מידע כוזב.

בגזר דינו מציין שופט בית הדין וקובע, בין היתר:

"תחילתו של המעשה בהחלטה לחפש את המתלונן ללא כל קשר עם התפקיד השיגרתי שלהם, המשכו בכבילתו ללא סיבה והצדקה ולאחר מכן הצתת שרוול בגדו וסופו מסירת מידע כוזב ע"י הנאשם כאשר הנושא נחקר. אין ספק שהנאשם לא היה ער לזכויותיו היסודיות של כל אדם במדינת ישראל והמעשה שעשה הינו חמור ביותר בתור מעשה שיש בו לא רק פגיעה בזכויות אדם, אלא, כרוכה בו השפלה והתעללות וזהו דבר שיש להוקיעו ולשרשו."

מצ"ב העתק צילומי מהכרעת הדין וגזר הדין כנספת ג' לכתב התביעה וכחלק בלתי נפרד ממנו.

אחריות הנתבעים 1 ו-2

תקיפה

15. התובע יטען כי הצתת כף ידו והכאתו על ידי הנתבעים מהווה תקיפה כמשמעות מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], תשכ"ח-1968.

רשלנות

16. התובע יוסיף ויטען כי מעשה התקיפה של הנתבעים מהווה עוולת רשלנות בפני עצמה.

17. בנוסף, התובע יטען כי הנתבעים התרשלו ורשלנותם התבטאה בין היתר במעשים ו/או במחדלים כדלקמן:

- א. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד לחוק ולפקודות ו/או לצווי ו/או להנחיות מפכ"ל המשטרה.
- ב. התנהגו בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי שלמות גופו ובריאותו של התובע וכן בניגוד להתנהגות שוטרים סבירים ומיומנים בנסיבות דומות.
- ג. לא עשו כל שביכולתם של אנשי משטרה סבירים לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובע או להקטין אותה.
- ד. נקטו בשיטה פסולה לשמירה על הסדר הציבורי.
- ה. השתמשו לרעה בסמכותם בכך שנטלו את החוק לידיהם והפעילו כח נגד התובע ללא כל הצדק שבדין ו/או ללא כל סיבה סבירה ו/או במידה מופרזת של כח.

הפרת חובות חקוקות

18. התובע יוסיף ויטען כי הנתבעים 1 ו-2 הפרו חובות חקוקות שבדין אשר נועדו לפי מובנן הנכון להגן על סוג האנשים עימם נמנה התובע, וגרמו בכך לנזקים להם טוען התובע.
19. במיוחד, יטען התובע כי הנתבעים 1 ו-2 הפרו את החובות החקוקות שבחו העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ובפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א-1971 (להלן: "הפקודה").
20. ליתר פירוט ומבלי לפגוע בכלליות הנתבעים, יטען התובע כי הנתבעים 1 ו-2, הפרו את החובות שלהלן:
- א. סעיף 280 (1) לחוק, האוסר על עובד ציבור להשתמש לרעה בסמכותו כדי לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותו של אחר.
- ב. סעיף 329 לחוק האוסר חבלה בכוונה מחמירה וסעיף 338 לחוק האוסר מעשי פזיזות ורשלנות כאשר נעשה שימוש באש או בחומר לקיח ללא נקיטת אמצעי זהירות נאותים.
- ג. סעיפים 333, 334 ו-335 לחוק, האוסרים פגיעה וחבלה חמורים וסעיף 335 (2) כאשר שניים או יותר חוברים יחד לביצוע מעשה החבלה או הפגיעה.
- ד. סעיפים 368 ב ו-ג לחוק האוסרים תקיפה והתעללות בחסרי ישע.
- ה. סעיפים 378, 379, 380 ו-382 לחוק בדבר תקיפה ובדבר תקיפה הגורמת חבלה של ממש ותקיפה בנסיבות מחמירות.

- ו. סעיף 341 לחוק האוסר עשיית מעשה שלא כדין או הימנעות מעשות מעשה שחובה היה לעשותו כאשר כתוצאה מכך נגרמת חבלה לאדם.
- ז. סעיף 3 לפקודה, בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.
- ח. סעיפים 2, 3 ו-4 לתוספת השנייה לפקודה האוסרים מעשים של התרשלות התנהגות שאינה הולמת שוטר ושימוש לרעה בסמכות שניתנה מכוח תפקיד
- ט. סעיף 8 לתוספת השנייה לפקודה האוסר עריכת חיפוש או ביצוע מעצר שלא כדין או שלא בתום לב.
- י. סעיף 19(א) לתוספת השנייה לפקודה, האוסר שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד בניגוד לפקודות המשטרה או כל הוראה אחרת שניתנה כדין.

כליאת שוא

21. התובע יוסיף ויטען כי לקיחתו לתחנת המשטרה וקשירתו למעקה בתחנת המשטרה מהווה עוולת כליאת שוא כמשמעות מושג זה בסעיף 26 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], תשכ"ח-1968.

אחריות הנתבעת מס' 3

22. התובעים יטענו כי נתבעת 3 אחראית באחריות שילוחית בגין המעשים ו/או מחדליהם דלעיל של הנתבעים 1 ו-2 בהיותם שלוחיה ו/או עובדיה ו/או פועלים מטעמה.
23. כמו כן, התובעים יטענו כי נתבעת 3 אחראית באחריות ישירה לנזקים שנגרמו לתובע עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה תקוקה המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:
- א. לא מילאה את חובותיה ו/או את יעודיה על פי הדין לדאוג לבטחון תושבי המדינה והתובע בכללם.
- ב. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ומחדליהם של הנתבעים 1 ו-2 שלוחיה, ו/או פעלה בחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיח על האנשים המסורים לאחריותה.
- ג. לא דאגה להדריך ו/או להורות לנתבעים 1 ו-2 שלא להשתמש לרעה בסמכותם ולא לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותם של אחרים ובכללם התובע.

ד. לא דאגה להדריך ו/או להגדיר לשלוחיה את דבר חובתם בקיום הסדר הציבורי, שלום הציבור ובטחונו.

ה. לא דאגה להבהיר לנתבעים 1 ו-2 את הוראות ו/או צווי ו/או הנחיות מפכ"ל המשטרה ו/או מפקד משמר הגבול ו/או פיקחה והדריכה שלא כיון את ההוראות הנ"ל ו/או לא נתנה הוראות בטוחות כלל ו/או במידה מספקת ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן.

ו. לא עשתה את כל שביכולה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את אירוע התקיפה ונזקיה, ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על אנשים המסורים לאחריותה.

נזקי התובע

24. כתוצאה ממעשיהם ו/או מחדליהם של הנתבעים, נגרמה לתובע כאמור כוויה בדרגה 2 בכף ידו הימנית.

25. כתוצאה מכך, התובע סבל מכאבים עזים בכף ידו משך כחודש ימים.

26. התובע כאמור עבד באותה תקופה בעבודות סבלות שונות שבהן מטבע הדברים השימוש בכף ידו הינו חיוני ביותר. כתוצאה מפציעתו, נבצר מהתובע לעבוד משך כחודש ימים.

27. באותה תקופה התובע השתכר במוצע ביום סך של 100 ש"ח ועל כן נגרמו לתובע נזקים ספציפיים בסך של 3,000 ש"ח.

28. בנוסף התובע הוכה ונכבל באזיקים בהיותו בשוק, שהינו כאמור מקום עבודתו, מול עיניהם של סוחרים רבים איתם עבד על לא עוול בכפו, ללא כל סיבה ו/או הצדקה ועל כן חש התובע בהשפלה שבעתיים.

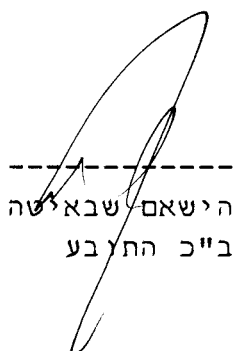
29. התובע נכווה ונפגע כשהיה קשור, לאחר ששאף את הטינר, בהיותו חסר אונים לחלוטין. במצב זה, התובע היה חסר ישע ולא היה מסוגל להתגונן, אפילו לא במילים, כנגד מעשיהם של הנתבעים 1-2. הנתבעים 1 ו-2 ניצלו את היותו מכור לטינר, במצב נפשי ופיזי חלש ופגיע ובחרו להתעלל בו תוך כדי לגלוג, זלזול ושעשוע סאדיסטי בלתי אנושי.

30. בגין נזקים כלליים אלו הכוללים כאב וסבל פיסי, עוגמת נפש והשפלה שנגרמו לתובע, התובע מעמיד את תביעתו על סך של 40,000 ש"ח. יצוין, כי יש להפחית מסך נזקיו של התובע סכום של 2,000 ש"ח אותם קיבל התובע כפיצוי במסגרת ההליך הפלילי שהתנהל כנגד נתבע 1. על כן התובע מעמיד את תביעתו בגין כל נזקיו לאחר הפחתת הסכום הנ"ל על סך של 41,000 ש"ח.

31. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.

32. אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם לתובע, ביחד או לחוד, את מלוא נזקיהם כמפורט לעיל ו/או לפי כל פירוט אחר כפי שימצא בית המשפט לנכון ולצודק בנסיבות העניין וכן לחייב את הנתבעים בתשלום הוצאות משפט והכל בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הארוע עד התשלום בפועל.

ירושלים, היום 26 לחודש אוקטובר לשנת 1997

הישאם שבא"ש
ב"כ התובע

(ת.ש. 1881, מ"מ 19492)

בבית המשפט השלום בירושלים

2

ת.פ. 2622/92

תאריך: 28/10/93

התיקונים נעשים בגוף כתב האישום על ידי ב"כ המאשימה.

י. נועם שופט

ב"כ הנאשם: מראתי באזוני הנאשם את כתב האישום המתוקן והוא הבין את תוכנו ולהלן תשובתו: מודע בעובדות כתב האישום ובאשמות המפורטות בו.

הנאשם: מאשר את הודעת בא כותרי.

ב"כ המאשימה: אבקש להרשיע את הנאשם.

הכרעת דין

על יסוד תשובת הנאשם לכתב האישום, שיש בה הודאה בעובדות כתב האישום המתוקן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 338 (3) לחוק העונשין. התשל"ז - 1977, ובעבירה לפי סעיף 245 (א) לחוק הנ"ל.

י. נועם שופט

ב"כ הנאשם: אני מבקש תסקיר קצין מבחן.

הנאשם מתגורר כיום ברחוב עכו מס' 7 באר שבע טלפון : 057-436854

ב"כ המאשימה: אין התנגדות.

358

30.12.93

השוכ 1315

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

אוחיון _____

ע"י ב"כ עו"ד הרצל אברהם

ג ז ר - ד ל נ

1. הנאשם - ששימוי במועד הרלבנטרי לכתב האישום בשוטר משמר הגבול - הורשע בעבירה של מעשה פזיזות ורשלנות באש שיש בו לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה - לפי סעיף 338 (3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן-החוק), ובעבירת הדחה בחקירה - לפי סעיף 245 (א) לחוק, על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן.

2. מהלך האירועים, שהביא את הנאשם לספסל הנאשמים ושפורט בעובדות כתב האישום המתוקן שהנאשם הודה בהן, הוא כדלהלן:
 ביום 4.12.92 בשעות הצהריים סיררו הנאשם ושוטר מג"ב נוסף - _____ קריספין - בשוק מחנה יהודה בירושלים במסגרת תפקידם בשוטרים. במהלך הסיוור הבחינו הנאשם וקריספין _____ עטיה (להלן-המתלונן) והראו לעברו לעצור על-מנת שיציג בפניהם את תעודת הזהות שלו. משלא שעה המתלונן לקריאות השניים והמשיך בדרכו - השיגו הנאשם, הכה אותו, כבל את ידיו באזיקים וערר חיפוש על גופו. במהלך החיפוש נמצא על גופו של המתלונן בקבוק "תינר" - חומר מדלל (להלן-החומר), והלה הובל על-ידי הנאשם

וקדיספין לתחנת המשטרה שבשוק מחנה יהודה. שם קשר הנאשם את רדיו של המתלונן למעקה.

בעת ובמקום האמורים ביקש המתלונן מהנאשם לשפור מעט מן החומר על שרולל הסוודר שלו, על-מנת שיוכל לריחו, וזאת נוכח התמכרותו ההשה לחומר זה.

משהחל המתלונן לדבר ולצחוק הגיב הנאשם ואמר: "אם לא תשתוק אצית אותך", וסמוך לאחר מכן לקח מצית מידי קריספין והצית את הסוודר של המתלונן.

כתוצאה מההצתה נגרמה למתלונן כוויה מדרגה שניה בכף יד ימין, והנאשם - שנבהל מתוצאות מעשהו - פנה לקריספין וביקש ממנו כי לא ידווח בחקירה על שראו עיניו.

הנאשם הודה כי במעשיו המתוארים לעיל גרם בהתרשלות לחבלה למתלונן בשפכו עליו את החומר ובהצתתו, וניסה להניע את קריספין שבחקירה על-פי דין לא ימסור הודעה או ימסור הודעת שקר.

3. יצוירן כי בכתב האישום המקורי יוחסה לנאשם עבירה של גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק, ואולם, לקראת ישיבת הטיעון הודיעה ב"כ המאשימה על תיקון כתב האישום כך שבמקום העבירה לפי סעיף 333 לחוק - שעונשה המירבי שבע שנות מאסר, יוחסה לנאשם העבירה לפי סעיף 338 (3) לחוק - שהעונש המקסימלי שנקצב בצידה הוא שלוש שנות מאסר והאוסרת מעשה רשלנות או פזיזות באש שיש בו כדי לסכן חיי אדם ולגררום לו לחבלה.

עוד יצוירן כי כתב האישום המתוקן ייחס לנאשם את ההצתה וגרימת הכוויה במעשה רשלני ולא במעשה מכוון.

ב"כ המאשימה הבהירה שהחלפת סעיף העבירה ותיקון העובדות, לפיהן מדובר היה בגרימת חבלה בהתרשלות - נעשו על פי החלטת

המאשימה בלא שנקשרה עסקת טרעון בין הצדדים.

4. באשר לנסיבות שפרכת החומר על שרוולו של המתלונן, יש להוסיף ולציין כי אין מחלוקת בין ב"כ הצדדים שהמתלונן מכור בצורה קשה לחומר המדלל ואף נמצא בטיפול גמילה (כעולה מהודעתו ת/1), ושמשפחתו אף נהגה לכבול אותו למיטתו על-מנת לכפות עליו גמילה מהחומר בדרך פסולה זו.

5. בתסקיר שירות המבחן, שהוגש לקראת הטעונים לעונש, המליצה קצינת המבחן כי יוטל על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות, וזאת על רק אורח החיים הנורמטיבי אותו הוא מנהל מאז השתחרר משירותו במשטרה ובצה"ל, והחרטה הכנה שהביע בגין מעשיו הנדונים, שגרמו לו לטראומה ולמשבר.

6. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על חומרת העבירות ונסיבות בריצוען, ועתרה, בין היתר, להשתתף מאסר בפועל של ממש על הנאשם. ואולם, לאחר השמעת טיעוני הסניגוריה לענין העונש שרנתה ב"כ המאשימה את עמדתה העונשית והודיעה כי אם יפקיד הנאשם סך של 2000 ש"ח בקופת בית המשפט עבור פיצוי המתלונן, תסכים המאשימה להתספק בהטלת עונש של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לתקופה של 6 חודשים, וזאת, לדבריה, בשל "החרטה המלאה והטבת הנזק שייצדיקו צעד נוסף לקראתו של הנאשם". (עמ' 6).

לאחר שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט 2000 ש"ח עבור פיצוי המתלונן הודיעה ב"כ המאשימה כי היא עותרת לעונש של מאסר בעבודות שירות, למאסר על תנאי ולפיצוי המתלונן בסכום האמור.

7. בטיעונו לעונש הדגיש הסניגור כי אין מחלוקת שהנאשם לא התכוון להצית את המתלונן או לגרום לו לנזק, וטען כי ההצתה והאיום שהדם לה נעשו מתוך התלוצצות ובדיחות הדעת אגב אי נקיטת אמצעי זהירות.

ב"כ הנאשם הוסיף וציין כי מהודאתו של המתלונן במשטרה (ת/1) עולה כי משאחזה האש בידו של המתלונן הזעיק הנאשם אמבולנס לתחנה, ביקש את סליחתו של המתלונן והבהיר לו כי לא התכוון לגרום לו לכוויה.

באשר להדחה בחקירה טען הסניגור כי זו היתה ספונטנית, על רקע אובדן שליטה עצמית כתוצאה מהבהלה שאחזה בנאשם, והוסיף וציין כי בסופו של דבר גם הנאשם וגם קריספין מסרו בחקירתם במשטרה גירסה מלאה על שהתרחש בתחנה.

הסניגור ביקש מבית המשפט להסתפק בחיובו של הנאשם בשירות לתועלת הציבור בהיקף של כ-250 שעות, כמולץ על-ידי שירות המבחן, וזאת נוכח העובדה שמדובר במעידה חד-פעמית של הנאשם במהלך שירותו הצבאי והמשטרתי, ובהתחשב בחלופי הזמן מאז ביצוע העבירות ובתיפקודו הנורמטיבי של הנאשם בעבר ובהווה.

8. מעשיו של הנאשם ונסיבות ביצועם חמורים. ראשיתם בשפיכת חומר מדלל על בגדי עצור כבול - אומנם לבקשתו של האחרון אך ללא כל הצדקה; המשכס - באיום בשריפת המתלונן ובהדלקת מצית בסמוך לבגדיו שגרמה להצתת השרוול ולכוויה בכף ידו; וסיומם - בהוספת חשא על פשע - בדרך של הדחת שותפו למשמרת שלא לספר בחקירה על נסיבות גרימת הכוויה.

המעשים האמורים שבוצעו ע"י שוטר כלפי עצור כבול וחסר ישע - שאך בנס לא נסתרימו באסון - מעוררים חלחלה ופלצות.

אמנם מוסכם על הצדדים כי הנאשם לא התכוון להרוג חלילה למתלוננו

וכי מעשיו בוצעו מתוך רשלנות חמורה, ואולם, ההגדרה הנאותה להתנהגותו אינה "התלוצצות" - כלשון הסניגור - אלא אירוולת ורשעות.

במסגרת שיקולי לעונש אקח בחשבון לחומרה את הפגיעה הקשה של הנאשם בכבודו ובגופו של עצור שהיה נתון למרותו ולפיקוחו; את סכנת החיים שהעמיד בה הנאשם את המתלונן; את הנזק שגרם לתדמית המשטרה; ואת ההדחה בחקירה, המקבלת משנה חומרה על רקע ביצועה ע"י שוטר וכלפי שוטר במטרה לחפות על פגיעה בעציר. לקולא, אתחשב בהודאת הנאשם; בחרטה הכנה שהשמיע הן בפני המתלונן מיד לאחר האירוע, והן בבית המשפט - שקיבלה ביטוי בהפקדת הסכום של 2000 ש"ח בקופת בית המשפט לשם פיצוי המתלונן; בעובדה שמעשי הנאשם לא היו מכוונים ובוצעו - גם אלו בא דבא-כח המאשימה - מתוך רשלנות; ובתפקודו החיובי והנורמטיבי של הנאשם בעבר ובהווה - למעט המעידה החמורה הנדונה.

ההיבטים המחמירים, שצויינו לעיל, דוחקים לקרן זוית את הנסיבות לקולא, ומחייבים הטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשם. הסתפקות בחיובו של הנאשם בשירות לתועלת הציבור - כמוצע על-ידי הסניגור ושירות המבחן - תחטיא את מטרת הענישה ולא תיתן ביטוי ראוי לערך של שמירה על שלמות גופו וכבודו של האדם באשר הוא, וקל וחומר - שעה שהוא נתון במעצר.

ואולם, נוכח הנסיבות לקולא, שפורטו לעיל, ובהתחשב בעמדה העונשית שהשמיעה ב"כ המאשימה - לפיה ניתן להסתפק במקרה הנדון במאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות - תינתן לנאשם עבודות לשיעור עונש המאסר בעבודות שירות אם יתמלאו התנאים

המפורטים בסעיף 151(ב) לחוק.

9. על יסוד האמור לעיל אני דן את הנאשם כדלהלן:

(1). למאסר בפועל לתקופה של ארבעה חודשים - שניתן יהיה לרצותו בדרך של עבודות שירות אם יתמלאו התנאים הנקובים בסעיף 151(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

(2). למאסר על תנאי של שישה חודשים, שלא יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה בה הורשע בתיק זה או עבירת אלימות כלפי גוף שתגרום לחבלה של ממש.

(3). הנאשם יפצה את המתלונן בסכום של 2000 ש"ח.

המזכירות תמסור למתלונן את הסכום של 2000 ש"ח שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט לשם פיצוי המתלונן.

העתק גזר-הדין ישלח לממונה על עבודות השירות בשב"ס, המתבקש להודיע לבית המשפט מהי עבודת השירות שהנאשם יכול לבצע.

הדיון נדחה לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות ליום 5.7.94 בשעה 13.15.

ניתנה היום 17.5.94 בנוכחות ב"כ המאשימה ^{ע"ד} ~~ע"ד~~ ^{ע"ד} והנאשם וב"כ עו"ד הרצל אברהם.

הכרעת דין: לאור הודיתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן אנו מרשיעים אותו בעבירות הבאות:

1. שימוש לרעה בסמכות עבירה לפי פיסקה 4 לתוספת.
2. התנהגות שאינה הולמת עבירה לפי פיסקה 3 לתוספת.
3. מתן תשובה כוזבת בהליך עבירה לפי פיסקה 20 (4) לתוספת.

הוקראה והודע היום 19/12/93

הכ"ר הרב ל' ידן
הכ"ר ל' הרץ למשפיעת

המקור התוב על ידי
הכ"ר ל' הרץ למשפיעת

בתובע טיעונים לעונש: לגבי הרשעות משמעותיות של הנאשם מצאתי שיש לחובתו רק הרשעה משמעותית אחת בדן י חיד משנת 90 על סירוב למלא הוראה.

עינינו הרואות שהעבירה זו בוצעה יחדיו עם שוטר לשעבר אוחיון ומטעמי הגינות התביעה חייבת לומר שגם מהתיאור כפי שמופיע בכתב האישום והן מהעובדה שהפרקליטות מצאה לנכון להעמיד לדיון את אוחיון לדיון פלילי ניתן להבין שהנאשם לפנינו נגרר אחר מעשיו של אוחיון ולמעשה רק שימש כלי עזר בידיו של אוחיון כדי לבצע את המעשים שיוחסו לו. יחד עם זאת, אי אפשר להתעלם משורת המעשים הפסולים שביצע הנאשם ולו גם כמסיוע ומהחומרה שכ"א מהם בנפרד כפי שכתב האישום מתאר וכפי שהנאשם הודה, ראשיתו של העניין באיזה החלטה לתפוס אזרח עם חולשות והתמכרות לחומר מסוג ט יכר ובכלל במנותק מפעולה שיגרתית שלהם שהיא סיור, בשוק מחנה יהודה החליטו להשתעשע ולהעביר את הזמן ע"י הטפלות לאותו אזרח ובהמתלה של כיבכול בדיקה שיגרתית החלו לבצע את המשחק שלהם. לפי כל הגיון מה שנעשה פה זה טרמור והשפלה כשאינן להם למעשים אלה ולא כלום עם תפקיד שוטף. ובשעה שאותו אזרח לא היה מוכן לשתף איתם

פעולה למעט כמובן, בנושא הטינר, החליטו לקחת אותו לתחנת המשטרה ולהתגבר על התנהגדותו תוך שימוש בכוח שהסתיים בכבילתו של האזרח באזיקים, ולאחר מכן כשהם ממשיכים לשחק את המשחק אף גרמו בסופו של דבר לחבלה גופנית של אותו אזרח/מתלונן כאשר נכבתה ידו. אני לא יודע איך להגדיר את הצורה הזו של המעשים חוץ מאשר מעשה איוולת בלתי רגיל שכמובן לא יכירנו מקומו במ"י אם נוסיף לכך את העובדה שהם סטו בכלל העבודה הרגיל שלהם שהוא סיור רגלי כדי לספק הנאות פרטיות שלהם. אם אין פה הפרת משמעת, חמורה מצד הנאשם ופגיעה בוטה בזכויותיו של אזרח תמים תוך כדי פציעתו אז אני לא יודע מה זה הפרה גסה של זכויות אזרח ופרת משמעת. לאחר מכן הגדיל הנאשם לעשות, ובמסגרת של חקירת העניין, כביקש לטשטש לחלוטין את המעשה וזה אומר גם את חלקו וגם את חלקו של אוחיון בעניין ולתת לעניין כביכול איצטלה של טיפול במסגרת תפקיד לבדיקה של איזה חשוד באיזה חשד סתמי, בלתי ברור ובכך להטעות לחלוטין הן את המפקדים, והן את המערכת כולה. רק בשלב יותר מאוחר התרצה הנאשם וסיפר את מה שקרה באמת. וכל זאת, שאימת החרדה מפני מה שצפוי לו אם מקרה זה יתגלה בכל מקרה היא שהביאה אותו להודות ולספר את האמת. אילמלא, העובדה שהנאשם משתחרר מחר מהחייל התביעה היתה מבקשת מחבוש בפועל, ובכל מקרה התביעה תדרוש על מעשים אלה הורדה בדרגה וקנס כספי גבוה שיהיה הולם את חומרת העניין.

הסניגור:

אין חולק שהמעשים הם חמורים ולא נמעיט מחומרתן בטיעונינו. ואולם, אנחנו נבקש מבה"ד שיתחשב מאוד בנסיבותיו של הנאשם ובאישיותו כפי שמיד נבהיר. הנאשם עלה לפני 4 שנים מצרפת לבד, השאיר את משפחתו במדינה הים, ועד היום מוכר כחייל בודד. הוא עלה מטעמים ציוניים וחובה להתחשב בעובדה זו שעה שגוזרים את דינו. היות ונכון להיום היה

יכול להיות עדיין בארץ זרה, ולא לרגיע לביה"ד הנה. הגיליון המשמעותי של הנאשם הינו נקי, וההרשעה היחידה הינה על עניין של צחצוח נעליים. ביום האירוע הנאשם היה זמן קצר בלבד לאחר סיום הטירונות ועוד לא מלאה אפילו של שלישי משירותו הצבאי/משטרתני. כמו"כ גם עצם עבור הזמן מאז, המסתכמת בתקופה של מעל 3 שנים, מוריד מיעילות והצורך למצות את הדין עד תום. כי לו המדינה ורשותיה היו באמת רואים את המקרה בחומרה מופלגת, הרי שהדיון לא היה נערך רק היום ובדוודאי שמ"י לא היתה מחתימה את הנשם כאיש קבע שנתיים לאחר קרות האירוע. מן הראוי לציון כי הנאשם משרת ושירת כלוחם במג"ב כך שהעדר הרשעות קודמות מהווה כשלעצמו הישג ומעיד על אישיותו החיובית בד"כ. כפי שהתובע אמר, הנאשם מתפטר מהחייל מחר והוא אף ממשיך בימים אלהל שרת רק כדי לסיים את ההליכים בתיק זה. והיה יכול להשתחרר זה מכבר. אנחנו מבקשים להתחשב בכך שהנאשם כמובן גם הודה וחסד מזמנו של ביה"ד ובכך בחייל בודד יש לו הוצאות אדירות, וכעת יתרת חשבון הבנק שלו מראה ע"ס של 5000 ש"ח מתחת לקו האפס. הכי חשוב, הינה כי העבריון העיקרי כמובן איננו כאן היום, ובצדק והנאשם אשם לא כל כך במחשבות זדוניות ומרושעות כמו בקלות הדעת פניזות וחולשת אופי. אין חולק שהנאשם היה צריך למנוע את המעשים שאוחיון ביצע, לאורך כל השלבים והוא נכשל בכך, אך כאמור, הוא לא היה שותף בנפש ופעיל בעניין אלא נסחף בעקבות חברו שהיה מאותו מחזור גיוס וידיד אישי. אנחנו כמובן לא אומרים שבכדי לסייע ולחפות על חבר ושותף בפלוגה שצריכים להגיע למצב שכזה אך לעניין הנסיבות, וההתחשבות בנאשם חובה להתחשב בזה. הנאשם מצטער צער עמוק על מה שקרה, הוא לא ידע שכך התפתחו הדברים שעה שמסר את המצית לאוחיון וההוכחה שלאחר המעשה הנאשם סיוע למתלונן וטיפול בו גם ע"י הצמדת תחבושת אישית וכמובן כיבוי השריפה.

הנאשם מצטער באותו זמן שאוחיון ביקש את המצית לא תיאר לעצמו

שכוונתו להצית את המתלונן אני הייתי במצב המום במשך כל האירוע היה בלתי שיוגרתי. ההודעה הכוזבת פחדתי שאוחיון ששירת איתי ינקום בי אם אני אגיד את האמת. החלטתי לא להגיד את האמת כי חיי בסכנה. מהמקרה הזה למדתי שאני באזרח אצטרך לכבד זכויות וכבוד אנשים מהזולת אני מתכוון להמשיך לחיות במדינה ולמדתי לקח מהמקרה.

הסניגור- בעניין העונש הספציפי מפאת הבעיות הכספיות שלהנאשם הוא מוכן בעצם לעונש הכי חמור שביה"ד מ וסמך לתת והוא עונש ההורדה בדרגה, וזאת בהתאם לבקשת התובע. כמוכן איננו מתנגדים לנזיפה חמורה ואנחנו נבקש מביה"ד להסתפק בעונשים אלה כי מטבע הדברים אנחנו מאמינים שעצם ההורדה בדרגה ישפיע כמוכן גם על כמות הפיצויים בסופו של דבר לאחר פרושתו ובעצם עונש זה מכיל בתוכו גם עונש כספי זה או אחר.

גזר דין:

הנאשם הורשע בשלוש עבירות חמורות כדלקמן:

התנהגות בלתי הולמת, שימוש לרעה במשרה, ומסירת מידע כוזב. גם ההגנה היתה ערה לעובדה שהמדובר במעשים חמורים אשר בעובדות בהן הודה הנאשם יש כדי להצביע על מידת חומרתן. אומנם התביעה ברוב הגינותה הבהירה כי הנאשם לא היה העבריין העיקרי אלא נגרר אחרי אותו אוחיון אשר הועמד לדין פלילי, וזוהי נקודה לקולא ברם, משאנו מתבוננים בכתב האישום ניתן לראות כי המדובר בסדרה של מעשים פסולים אשר כ"א חמור ממשנהו. תחילתו של המעשה בהחלטה לחפש את המתלונן ללא כל קשר עם התפקיד השיגרתי שלהם, המשכו בכבילתו ללא סיבה והצדקה ולאחר מכן הצתת שרוול בגדו וסופו מסירת מידע כוזב ע"י הנאשם כאשר

הנושא נחקר.

אין ספק שהנאשם לא היה ער לזכויותיו היסודיות של כל אדם במדינת ישראל והמעשה שעשה הינו חמור ביותר בתור מעשה שיש בו לא רק פגיעה בזכויות אדם, אלא, כרוכה בו השפלה והתעללות וזהו דבר שיש להוקיעו ולשרשו.

מאידך גיסא, טען הסניגור כי העובדה שהנאשם גויס לשירות קבע לאחר האירוע, כי הפרקליטות החליטה להעמידו לדין בפני ביד"מ ולא בפני בית משפט אזרחי פלילי כפי שעשתה לגבי אוחיון מעידה על כך כי המדינה עצמה רואה את מעשיהו בדרגת חומרה פחותה מזו של שותפו לעבירה.

יש לראות לקולא גם את העובדה שהמדובר בעולה חדש אשר התגייס זמן קצר לפני האירוע לשורות מג"ב ויתכן כי עדיין לא למד את החשיבות שאנו מקנים כאן לזכויות האדם. הנאשם שירת כחייל בודד וייתכן ופיתח תלות בחבריו לעבודה. מכאן צמחה, כפי שהוא הסביר בפנינו, הסיבה למידע הכוזב שנתן בעת החקירה מאחר וחשש מחברו ומנקמתו כאשר אין לו עצמו משפחה ובית תומכים.

למעשה, לאור עיסקת הטיעון אין בפנינו אלא את העובדות שבכתב האישום. ביה"ד גם כבול לעיסקת הטיעון בשל המסגרת הדיונית שבה התקיים המשפט כאן אשר קיבלה את אישור היועמ"ש לממשלה לשון אחרת, לא הרשענו את הנאשם בשימוש בכוח. מאחר ובהרכב שקיבל את אישור פרקליטות המדינה לא יושב עימנו בדין נ"צ כנדרש בסעיף 72 (ב) בפקודת המשטרה. אך בבואנו לגזור את דינו של הנאשם עלינו לקחת בחשבון את כל הנסיבות שבגינן אירע האירוע נשוא האישום.

הנאשם משתחרר מחר ולפיכך מרבית העונשים שאנו מוסמכים להטיל עליו עפ"י סעיף 75 לפקודת המשטרה, לא יהיו משמעותיים לגביו. אין ספק לכן, כי קנס יהווה את העונש ההרתעתי המתאים בעוד שהעונשים האחרים הם בבחינת עונש חינוכי. מאידך גיסא, מצבו הכלכלי של הנאשם כפי שטען

בפנינו אינו שפיר. בהתחשב בכך שלנאשם גליון משמעותי נקי, בכך שהנאשם הציע חרטה כנה ובכל הנסיבות והעובדות אשר דנו בהן לעיל, אנו מחליטים כדלקמן:

אנו מטילים על הנאשם עונש של הורדה לדרגת שוטר, נזיפה חמורה שתמשם בתיקו האישי, ובהתחשב במצבו הכלכלי, קנס של 600 ש"ח אשר ינוכה ממשכורתו האחרונה או מהפיצויים שישולמו לו עם שיחרורו הכל לפי העניין.

הוקרא והודע היום 19/12/93 בנוכחות התובע, הנאשם ובא כוחו.

המקור חתום על ידי
חברי בית הדין למשמעת

המקור חתום על ידי
חברי בית הדין למשמעת

המקור חתום על ידי
חברי בית הדין למשמעת

חבר----- נשיאה----- חבר-----
נצ"מ דודו בית נר   תנ"צ יונינה גובן   נצ"מ במאן חסן